

PREDSTAVUJEME OCENENÝCH

*Lucia Blašková, fotografka, členka
Banskobystrického fotoklubu.
Druhé miesto na celoštátnom kole
AMFO 2020, autori nad 21 rokov,
čiernobiela fotografia.*

Obr.1 Lucia Blašková

Lucka fotí asi 10 rokov a postupne sa prepracováva na vrchol amatérskej fotografie. Prešla klasickým vývojom všetkých neprofesionálnych fotografov, keď sa fotí všetko vokol nás. V Luckinom prípade to boli kvety a domáci maznáčikovia. Postupne začala portrétovať svojich rodičov, aby zachytila momenty pre budúce chvíle. Fotografovať ľudí ju začalo baviť. Bola to hlavne spätná väzba,

ktorá rozhodla, že už nebude fotografkou kvetín a zvieratiek, ale príbehov ľudí. Fotografie sa začali páčiť a postupne prichádzali zákazky, ktoré ju naplno presmerovali k inému žánru.

Portrét môže byť umelecký, ale aj komerčný. Lucke slúži ku cti, že nepodľahla mamone a zákazky začala odkladať, aj keď sa im úplne nevyhýba. Nechce byť fotografkou len komerčného „vyznania“, aj keď by sa rada venovala fotografovaniu profesionálne. Umelecká fotografia ju zaujala, pohltila a ona začala rozprávať príbehy plné symboliky. Spontánosť je síce fajn, ale viac hľadá a vymýšľa. Tvorivosť si ju získala. Sama zostala prekvapená, že v AMFO zaujala fotografia, ktorá bola vopred pripravená a je štúdiovo nasvietená. Nie je to spravidla neprofesionálna

Obr. 2 Sloboda

Obr.3 V objatí prírody

Obr.4 Matka Zem

parketa. V amatérskych súťažiach bodujú skôr reportážne fotografie, fotografie okamihu, alebo tie z ulice („strítky“). Preto je náročné v jednej súťaži hodnotiť rôzne žánre. Kvalita sa ale vždy snúbi so zanietením a poctivosťou. A to je aj Luciin prípad.

Jej fotografia začína byť experimentom v tom najlepšom význame. Prepája akt, zrkadlá, prírodu. Teda prirodzenosť, odraz a jedinú skutočne nepretvorenú realitu. Miluje jemné svetlo, baví ju a inšpiruje. Ale rada sa popasuje aj s výzvou priameho svetla, aby ho skrotila do zaujímavého výsledku. Baví ju „fotošopovať“ vytvárať novú realitu a fantáziu, ale nechce sedieť za počítačom, keďže počítač je jej pracovným nástrojom. Snom je mať viac času na skutočný život, na priateľa a zvieratká, s ktorými zdieľa jeden priestor. Vyrúša ju, že je s ním, ale každý za svojím strojom, chrbtom k sebe (ona a priateľ), alebo deň bez šantenia s maznáčikmi. K tomu má príspeť produkcia, ktorá bude na 95 percent reálna a v počítači sa to len „prikrášli“, uberie alebo pridá nejaké nedeštrukčné „šúpatko“.

Obr.5 Čas pre seba

Obr.6 S dušou anjela

Obr.7 V bielom, AMFO – 2.miesto

Obr.8 Len pociť svetlo

Rada sa inšpiruje aj inými fotografmi, spomínala mená: David Dubnitskyi, Viki Kollerová, Paul Apalkin, František Konopa, Martin Stranka. Výtvarné umenie je tiež žriedlom, Caravaggio ju nenecháva chladnou.

O desať rokov by rada žila na samote, fotila a tvorila pre radosť. Ideálne by bolo mať vlastné umelecké - kvantitou obmedzené printy - pri zachovaní najvyššej kvality. Tie nebudú poplatné dobe, stresu, konzumu a komercii.

Lucka za svojim snom vykročila a ja jej držím palce, lebo plne tomu snu rozumiem, stotožňujem sa s ním a z celého srdca jej ho prajem. Vlastne už ten sen žije, lebo má vo svojom živote jasno, tak ako vo svojej tvorbe.

V Banskej Bystrici 20.11. 2020

Miro Zátka